

ကျွန်တော့်ရဲ့ရို

လရောင်ကျူးရင့်

အခန်း(၁)

‘ဂုဏ်မြင့်သူ...’

ပြောလိုက်တာကို သံယောင်လိုက်ရွတ်ပြီး သိသာအောင် မဲ့ပစ်သည်။
။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကလည်း ထိုမျက်နှာ၊ ထိုနှုတ်ခမ်းကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတာမို့ သေချာမြင်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ထင်သည့်အတိုင်း ချဲ့ပြထားသည့် ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်လေးမှ မျက်လုံးစွေ မကြည့်ဘဲ ပိုက်ထားသည့် ဂစ်တာကို ဟိုခေါက်ဒီခေါက်...။

‘ဓာတ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး ဘာဘာရယ်...၊ မင်း ကြေးများ လွန်းလို့ ဒီတစ်ခါ လုံးဝ မငြင်းချင်လောက်အောင် မင်းနဲ့ ဂိုက်တူ၊ ဆိုက်တူ၊ ဒီဇိုင်းတူကို သေချာရွေးထားတာ...၊ မင်း သေဘာကျဖို့ အဓိကနဲ့ စီးပွားဥစ္စာ အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်တင်းမှု ဆိုင်ရာမှာ တောင် တီလေးတို့ သဘောကျ မဟုတ်သေးဘဲ ရွေးခဲ့လိုက်တာ...’

‘ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်...’

ဂစ်တာကို ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး မကြားတကြား ပြောသည်။
။ ဒေါ်စုလတ်ကလည်း ကြားဖြစ်အောင် ကြား၏။

‘ကျေးဇူးမတင်ရပါဘူး၊ တီလေးတို့ စီစဉ်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သား နည်းနည်းလောက် ဂရုစိုက်ပေးရင် တော်ပြီ’

‘ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အသက်ကြီးနေလို့ မိန်းမပေးစားဖို့ ပဲ အပူ
တပြင်း ဖြစ်နေတာလဲ...၊ လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတာ...’

‘စိတ်ဝင်စားတယ်တော့ လုပ်လိုက် ဘာဘာ...’

ဦးမျိုးလတ်က အမြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် ဝင်ပြောကာ...

‘ရည်းစားသနာ ကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ လူတော်လူကောင်း
လေး ဆိုရင်တောင် မိဘဒီလောက် နားချ ဖျောင်းဖျနေတာကို အားနာရ
ကောင်းမှန်းတော့ သိပြီ...’

‘လာပြန်ပြီ၊ ဒီရည်းစားထားတာကိုပဲ’

‘မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါက လူငယ်သဘာဝကို...’

‘တော်သေးတာပေါ့၊ မပြောချင်လို့’

‘မင်းကို ငါက ဘာတွေ ပြောနေလို့လဲ’

‘ရည်းစားထားလို့ လူရှုပ်လူပွေ ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ ခုပဲ ပြောနေတာ
...’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းရှိခဲ့ရင် လူတော်လူကောင်းလို့
ခေါ်ထိုက်တာပဲ’

‘ရည်းစားမထားတိုင်း လူတော်လူကောင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အန်
ကယ်လုံကို ဆွဲပြချင်တယ်’

‘ရှိတော့ရှိမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...’

‘ကဲ... တော်ပါတော့ ကိုလေးတို့ ရယ်...’

ဒေါ်စုလတ်က ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်ပြီး ကာယကံရှင်
လက်ထဲထည့်ဖို့ ဟာ မအောင်မြင်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်...။

မောင်နှမ သုံးယောက်ပေါင်းမှ မျိုးဆက်ကျန်ရစ်တာ ဒီတူလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိသည် ။ ဆွေမျိုးမကင်းတာတွေ၊ နည်းနည်းပိုရင်းတာတွေ အများကြီး ရှိကြပေမဲ့ ‘တြိဂံ’ စံအိမ်ကြီးရဲ့ ဆက်ခံခွင့် မျိုးဆက်ကတော့ ကမ္ဘာပဲ ဖြစ်၏

ကမ္ဘာကို အကြီးဆုံးအစ်ကို ဦးမောင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်သိင်္ဂီလင်းတို့က မွေးဖွားခဲ့သည် ။ ဒေါ်သိင်္ဂီလင်းကတော့ ကမ္ဘာ သုံးနှစ်သားလောက်မှာ ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့ရသည် ။

ဦးမောင်မောင်လတ်က ဒီနေ့အထိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင်တိုးတက်နေပေမဲ့ နောက်အိမ်ထောင်သစ် မထူဘဲ ရှာဖွေရသမျှ ဒီသားတစ်ယောက်အတွက်ချည်း ဖြစ်သည် ။

သူမကလည်း သားတစ်ယောက် ထွန်းကားပေမဲ့ အဖတ်မတင်ခဲ့ပေ။ အခုတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ပဲ ဖြစ်ကာ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ထင်ရလောက်အောင် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေပါပြီ...။

ဦးမျိုးလတ်က သားလတ်ပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့သဖြင့် ညီမဖြစ်သူကို အကြံပေးနေသေးသည် ။

‘မိစု...၊ နင့်ယောက်ျားနောက်ကို နင် လိုက်သွားတော့၊ သူ ဒီကို ပြန်လာမှာ ပဲလို့ ထင်ပြီး ထိုင်စောင့်နေလို့ ကတော့ နောက်ဘဝ ကူးသွားတာတောင် နင့်ကို သနားမယ့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာဘာကို ငါနဲ့ထားခဲ့’ တဲ့ ...။

ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ အတူမနေချင်ဘဲတော့ ရှိမလား၊ ဒါပေမဲ့ ‘တြိဂံ’စံအိမ်မှာ အမွေဆက်ခံခွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ရှိလာနိုင်သည်

ရှိလာခဲ့လျှင် ကိုလေးတစ်ယောက်တည်းနှင့် မဖြစ်ပါ။ ဖေဖေတို့ လက်ထက်က မွေးစားခဲ့သည့် သားသမီးတွေ၊ သားသမီးကဲ့သို့ သဘောထားပါသည် ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ဂရုစိုက် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည့် တပည့် လက်သားတွေ...။

အားလုံးက ဖေဖေတို့ မရှိတော့ဘူးဆိုကတည်းက သူလည်း ရင်းသည် ၊ ငါလည်း ဆိုင်သည် နှင့် အရေးဆိုခွင့် မရှိကြပေမဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရပ်နေခဲ့ကြ၏။

မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းတွေနှင့် သူမတို့ မောင်နှမလက်ထက်မှာ တိုးပွားလာတာတွေ အားလုံးဟာ ကမ္ဘာတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ရမှာ ဖြစ်သည် ။

တကယ်တမ်း ရှုပ်ထွေးလာလျှင် ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြေရှင်းပြီး ကမ္ဘာကိုသာ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ဖို့ ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ သက်ဆိုင်တာတွေပဲ တွေးခေါ်မျှော်လင့်ပြီး မဟုတ်မဟပ် လုပ်ကြံလာခဲ့လျှင် ကာကွယ်ဖို့ ခက်၏။

ဥပမာ ကမ္ဘာကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အတွက် အမျိုးမျိုးသော ကြံစည်မှုများ နှင့် ကြိုးစားလာခဲ့လျှင်...

‘သားရယ်...၊ တီလေး ပြောတာကို သေချာ နားထောင်စမ်းပါ။ ဒီပုံလေးကို အရင်ကြည့်...၊ ရော့...’

ကိုယ့်ဘာသာတွေးရင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြစ်လာကာ ဒေါ်စုလတ်က ဓာတ်ပုံကို ကမ္ဘာလက်ထဲ မရမက ထည့်ပေးသည် ။

ကမ္ဘာကလည်း မျက်လုံးတစ်ချက်ပဲ ဝေလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်တင်၏။ ဒေါ်စုလတ်က စိတ်ပျက်သွားသည့် မျက်လုံးများ နှင့် စွန့်ပစ်ခံရသည့်

ဓာတ်ပုံကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘သားရယ်...၊ မင်း ဒီလောက်တောင် ပြောရခက်ရသလား၊ တကယ် ပါပဲ မင်း လက်ထပ်ဖို့ အတွက် မင်းဘက်မှာ အရေးမကြီးပေမဲ့ လူကြီး တွေဘက်က ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်လာမှာ ကို ကာကွယ်ထားရဖို့ ရှိတယ်’

‘ကာကွယ်ဖို့ က မိန်းမ ယူမှ လား...’

ကမ္ဘာက ဆိုဖာမှာ ပက်ခနဲ မှီချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုပါ ပစ်စလတ်ခက် ပုံချထားကာ ဒေါ်စုလတ်ကို ကြည့်သည်။ ။

‘ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ တီလေးတို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်စိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာလဲ ဥပဒေနဲ့ ဇယားနဲ့ ၊ သူ့အကန့်နဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအကန့်တွေ အကုန်လုံးက ကမ္ဘာဆိုတဲ့ လူငယ်လေး ကို လက်ထပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ မင်းကို အဲဒီလို သူများ ထောင်ချောက်ဆင်ခံပြီး မဟုတ်မဟပ် မိန်းကလေးတွေနဲ့ အဖြစ်မခံနိုင် ဘူး’

ဒီလောက်ထိ မပြောချင်လို့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကိုပဲ အဓိက ပြောနေတော့လည်း နားမှ မဝင်ဘဲ...။ စိတ်မရှည် ဖြစ်သွားခြင်းကနေ ဒေါ်စုလတ်လေသံကို ချက်ချင်း ပြန်လျှော့ကာ...

‘ဘာဘာ...၊ သား ဒီမိန်းကလေးကိုဓာတ် တွေ့ကြည့်လိုက်ပါဦး သား ရယ်နော်၊ တီလေးတို့ လေ သားကို ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ လွှဲပေးချင်ပြီ သား ရဲ့ ဘဝကို မိသားစုလေး တစ်ခုအဖြစ် စီးပွားဥစ္စာတွေပါ ထူထောင်ပေး ပြီးရင်...’

‘လေးလေးထွန်းနဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားချင်ပြီလို့ ပြောမလို့ လား’

‘ဒါပေါ့ကွ၊ သူ့ယောက်ျားက လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ မင်း အဒေါ်မင်းကြောင့် မသွားနိုင် ဖြစ်နေတာ...’

‘ဒီလိုလား...’

ကမ္ဘာ့မျက်နှာ ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွားကာ မျက်ခုံးတွေ ပင့်ထားပြီး ခေါင်းညိတ်၏။ ဦးမျိုးလတ်က သူ့ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ထုတ်ထား သည့် စီးကရက်ကို မီးမညှိသေးဘဲ ဒီတိုင်း လက်ကြားညှပ်လျက်နှင့်...

‘မနက်ဖြန် မင်း ဂုဏ်မြင့်သူနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါ’

‘တွေ့...ဆိုတာက လွယ်ပါတယ်’

‘ဟာ... မင်းလုပ်ပြီ’

‘အန်ကယ်လ်ကလဲ ကိုယ်မသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီးတာ နဲ့ ချက်ချင်း လက်ထပ်ဖို့ စကားတွေ ပြောစရာလား’

‘မပြောရဘူးလေ၊ မင်းဘက်က လိုလားတဲ့ မျက်လုံးလေးနဲ့ တစ်ချက် လောက်ကြည့်ပြီး အဆင်ပြေပြေလေး ပြောဆိုလာခဲ့ဖို့ ပါ၊ လက်ထပ်ဖို့ က လူကြီးချင်း ပြောထားပြီးသား’

‘လူကြီးချင်း ယူကြမှာ မှ မဟုတ်တာ’

‘သားရယ်...’

ဘာပဲပြောပြော ခေါင်းခါဖို့ အကြောင်းကိုပဲ ပြန်ရောက်နေသဖြင့် ဒေါ်စုလတ် တောင်းပန်သည့်မျက်လုံးတွေ ကမ္ဘာ့နားကို ပိုတိုးလာကာ...

‘တွေ့လိုက်ရင် သား သဘောကျသွားမှာ ပါ၊ သူကတော့ သားရဲ့ ဇနီး ဖြစ်ကိုဖြစ်ထိုက်တဲ့ မိန်းကလေး၊ ကိုယ်လုံး အရမ်းလှတယ်၊ အရပ်မြင့်တယ်၊ အသားအရည် ကောင်းတယ်၊ ကောင်းခြင်းငါးဖြာဆိုတာကို မမီနိုင်

ပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အလှဆုံးမိန်းမပဲ၊ ပြီးတော့ သားတို့ လူငယ် ကြိုက် သူက မော်ဒယ်တစ်ယောက်ပဲ သားရဲ့ ၊ ကြော်ငြာတွေ ကမ်းလှမ်း နေကြတာတောင် ရှိတယ်၊ သူ့အဖေက ခွင့်မပြုလို့ ’

ညွှန်းနေတာကတော့ ပြေးကြည့်လိုက်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်မဝင်စားဘဲ ဖြစ်နေတာက ဆိုးသည် ။

‘ကျွန်တော် ဂစ်တာသွားတီးမလို့ ’

‘ဟဲ့... ဪ... ခဏ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ မိုးပဲ ချုပ်တော့မယ်၊ ဒီအချိန် သွားပြီး ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာ လဲ၊ အပြင်မှာ ညဉ့်နက်အောင် မနေရ ဘူးလို့ တီလေး ပြောထားတယ်နော်’

‘မနေပါဘူး၊ တစ်နာရီလောက်ပဲ’

လို့ ပြောပြီး ဂစ်တာကို ပြန်ကောက်လိုက်တော့ ဒေါ်စုလတ်က လက် ကို ဆွဲထားလိုက်ကာ...

‘သမီးလေးနဲ့ တွေ့ဖို့ တီလေးက ချိန်းထားပြီးပြီနော်၊ မနက်ဖြန်သွား တွေ့ရင် လက်စွပ်လေးပါ ယူသွားရမယ်’

‘ဟင်... ဟာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိ...’

ဂစ်တာကိုလည်း မကိုင်ဖြစ်ဘဲ လက်ကို ရုန်းပစ်လိုက်ပြီး ကမ္ဘာက ခါးခါးသီးသီး၊ ဦးမျိုးလတ် ဝင်ပါရဖို့ အတွက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ၍ ...

‘မင်းကိုလဲ သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး တယုတယ ဝတ်ပေးခဲ့ဖို့ မ ပြောဘူး ဘာဘာ၊ လူကြိုပါးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပေးခဲ့သလိုပဲ ပေးခဲ့ရင် ရပြီ၊ မင်္ဂလာကိစ္စက လူကြီးချင်း ကြောင်းလမ်းခဲ့တာ၊ ဒီလက်စွပ်က စေ့ စပ်လက်စွပ် အထိမ်းအမှတ်ပေမဲ့ မင်းတို့ လူငယ်တွေနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ် သက်ရသေးဘူးလို့ လဲ ပြောလို့ ရတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ လူကြီး

ချင်း သဘောတူထားပြီးပြီ၊ မင်းတို့ ဟာ သေချာပေါက် လက်ထပ်ကြရမယ့် သူတွေဆိုတာ မျက်နှာချင်းဆိုင် သိရှိပြီး ရင်းနှီးမှုတွေ အများကြီး ပိုလာမယ်လို့ တို့ က မျှော်လင့်တာ’

ဘာထူးလို့ လဲ...၊ ကမ္ဘာ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေ၏။

‘ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားရှိတယ်’ လို့ ပြောတော့ ‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’ တဲ့...။ ‘မင်းတို့ ခေတ်မှာ ထိုင်ရာမထ ရည်းစားထားလို့ ရတယ်၊ အဲဒါ အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ မဆိုင်ဘူး’ လို့ ယတိပြတ် ပယ်ချခဲ့သည် ။

ခက်နေတာက သူ ရည်းစားထားခဲ့တာ မှန်ပေမဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ကြဖို့ အထိ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူးပေ...။

အွန်လိုင်းမှာ တွေ့မိကြပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုတွေ ပြောဆိုငြိစွန်းခဲ့ကြတာ ရှိသည် ။ ဒါတွေကြောင့် သတင်းကြီးတော့ ကမ္ဘာ့ရည်းစားတွေ ထားနေတာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်တဲ့ ...။

ခုလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွေးနေရတာထက် အများကြီး ပျော်ဖို့ ကောင်းသည် ။ လူပ်ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ လည်း ဝတ္တရား ရှိနေတော့...။

အခန်း(၂)

‘ဟင် ... တစ်စိတ်ကို သုံးရာ...’

‘ဟုတ်တယ် ရှေ့က တစ်ရာ၊ နောက်က သုံးရာ၊ အရွယ်ချင်းလဲ ယှဉ်ကြည့်ဦးလေ’

သူမ ပြုတ်ကျသွားသည့် ဖရဲသီးစိတ်ကို တအံ့တဩ လိုက်ငုံကြည့်ရင်း မယုံနိုင်။ ဘေးမှာ လူတွေကလည်း အများကြီး ဖြစ်သည်။ ရက်သည့်စိတ်နှင့် လှည့်ပြေးသွားချင်ပေမဲ့...

‘ဒါ... ဒါနဲ့ အစ်မ အော်နေတုန်းက တစ်ရာတည်း...၊ တစ်ရာတည်းနဲ့...’

‘ဖြစ်ရလေအေ...၊ တစ်ရာက တစ်ရာနဲ့ တန်တာပဲ ရမှာ ပေါ့၊ အရွယ်မတူတာတွေတွေ မြင်ရဲ့ သားနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး မေးပါဦးလား’

ဈေးသည် က ပဝါပါးလေးအုပ်ထားသည့် ဖရဲသီးစိတ်တွေကို ပလတ်စတစ်မွေးတွေ တပ်ထားသော ဝါးရိုးတံနှင့် ဝှေ့ပတ်ခတ်ရင်း မျက်နှာကို တင်းထား၏။

သူမ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းနေကာ ဖရဲသီးစိတ်တွေကို ငေးလိုက်၊ အောက်မှာ ကြေမွနေသည့် တစ်ခုဆီ ရောက်လိုက်...။

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကျစ်ထားသည့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ဈေးသည်

လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရုံနှင့် ပြီးသွားမှာ ပေမဲ့ ဒီပိုက်ဆံနဲ့ သူမ ခရီးဆက်ရဦးမည်။

အနားက လူတချို့ ကြည့်နေကြတာကို ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်နိုင်အောင် အံ့ကြိတ်၍ ပင့်သက်ရှိုက်နေမိကာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်း မသိ...။ ပြီးတော့မှ ဈေးသည် အမျိုးသမီးကို ပြန်မော့ကြည့်ကာ...

‘အစ်မရယ်...၊ ဟိုလေ... နှစ်ရာပဲ ယူပါနော်၊ သူမ...’

ပိုက်ဆံကို မြင်အောင်ကိုင်ထားတာက ဆက်ရှင်းပြဖို့ ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဈေးသည် က ပိုက်ဆံကို ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ခေါင်းခါ၏။

‘ကိုယ့်လက်ထဲက ကိုယ်လွတ်ကျတာ၊ ဘာလဲ... အောက်ကျသွားတာနဲ့ တစ်ရာ လျော့ပေးရမှာ လား...၊ ထုံးစံ မရှိဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမမှ ပိုက်ဆံ ဒါပဲရှိလို့ ပါ၊ ကားခ မချန်လို့ မဖြစ်...’

‘ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ ပါတာကို ပေးခဲ့ပြီး အေးဆေးပြန်ဖို့ လုပ်’

‘ဒီမှာ ...’

အနားမှာ နက်ပြာရောင် အရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာ၏။ သူမလက်ထဲက ပိုက်ဆံကို ဆွဲယူလိုက်တော့မလို လက်ပြင်နေသည့် ဈေးသည် က နောက်တစ်ယောက်ဆီ အာရုံရောက်သွားသည် ။

‘ဘယ်လောက်လဲ...’

မဆီမဆိုင် ကိုယ့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးမယ့်သူမှန်း သိလိုက်တော့ သူမ ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ဘာမှ ကို မပြောနိုင်ဘဲ ငေးနေမိ၏။

နက်ပြာရောင် တလက်လက်တောက်နေသော လည်ကပ်ပန်းနှင့် ခရမ်းရင့်နှင့် နက်ပြာစ လွယ်ကျားထားသော ခါးရှည်ကိုယ်ကျပ်က ပခုစ္စန်း

မရောက်တရောက်ထိ ဟိုက်ထား၏။ အသားရောင်ကို မြင်နေရသော စတော့ကင်အပါးလေးကလည်း ကျပ်ကပ်နေကာ အနက်ရောင် ပွိုင့်ဒေါက်မြင့်နှင့် ခေတ်မီလှပသော ဒီဇိုင်းက သူမ မျက်လုံးထဲမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ယောက်လားလို့ တွေးမိခဲ့တဲ့ အထိ...။

‘လာ... သွားမယ်...’

သူမကပဲ သူမကို လက်တွဲခေါ်ခဲ့သေးသည် ။ လူရှင်းသည့် တစ်နေရာကို ခေါ်သွားမည်ထင်ခဲ့ပေမဲ့ လူရှင်းတာ တစ်နေရာမှ မတွေ့။

ရန်ကုန်မှာ နေရာတိုင်း ဒီလိုပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူမပဲ ရှုပ်ထွေးလွန်းသည့်နေရာကို ရောက်နေခဲ့တာလား...။ မင်းသမီးလို့ သူမ သတ်မှတ်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် သူမကို လက်ဆွဲသွားနေရင်း...

‘မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်လာတာလား’

‘ဟင်...’

‘ရန်ကုန်က မဟုတ်မှန်း သိသာတယ်၊ ဘယ်ကလဲ’

‘ဟို... သူမက နယ်ကပါ’

‘သူမ...’

သူမက ခြေလှမ်းမရပ်ဘဲ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ...

‘နာမည်က သူမတဲ့ လား’

‘ဟုတ်...’

အနက်ရောင်ကားတစ်စီး ဘေးမှာ ရပ်လိုက်သဖြင့် ထိုနေရာမှာ တော့ လူအနည်းငယ် ရှင်းနေတာကို သူမ သတိထားထိုက်မိသည် ။

‘ဘယ်ကို သွားမှာ လဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောပါဦး’

‘လှိုင်သာယာကို သွားမလို့ အဝေးပြေးဂိတ်ကနေ ၄၉ကားမှတ်တိုင် ကို ရှာပြီး ဆင်းလိုက်တာ’

‘အင်း...’

‘အဲဒါ ကားမသိလို့ ၊ ဟိုမေးဒီမေး လုပ်နေတုန်း သူမ အိတ်ကို ဘယ် သူကောက်ဆွဲသွားလဲ မသိဘူး’

‘ဪ... ဒုက္ခ’

စာနာသွားသည့်ပုံ မပေါက်ဘဲ ရှုံ့မဲ့သွားတာ ဖြစ်၏။ သူမကတော့ ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြခဲ့၏ ဘယ်က လာလည်း ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မည်ဆိုတာတွေ အကုန်...။

‘တစ်မနက်လုံး ဘာမှ မစားရသေးတာနဲ့ ဖရဲသီးစိတ်ကလဲ တစ်ရာ ဆိုတော့ စားမလို့ လေ၊ ဒါပေမဲ့ အောက်ပြုတ်မကျခဲ့ရင် မစားဘဲ ပြန် ထားခဲ့မိမှာ ’

‘မြို့ကြီးတွေမှာ တော့ ဒီလိုပဲ လုပ်စားနေကြတာ၊ သိချင်လို့ မေးမြန်း နေရင်လဲ မသိနားမလည်ဘူးဆိုပြီး လူလိမ်ခံရမယ်၊ မမေးမြန်းဘဲ ခုလို ဖြစ်သွားရင်လဲ ကိုယ်ပဲ ညံ့တာပဲ၊ အဲဒါ သင်ခန်းစာ ယူလိုက်တော့...’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီက...’

‘တို့ က ဂုဏ်မြင့်သူ...၊ မင်းနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက် နေမှာ ပါ၊ သူများ တွေ ခေါ်သလို ဂုဏ်လို့ ပဲ ခေါ်ပေါ့’

သူမ နားထဲမှာ သီချင်းသံလေး ကြားလိုက်ရသလို ရှိကာ ဂုဏ်က ကြိုးသိုင်းအိတ်လေးကို ဖွင့်ပြီး ဖုန်းထုတ်ယူလိုက်မှ ဖုန်းလာသည့် အသံ မှန်း သိရသည် ။

‘ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ ဒီမှာ လဲ ကွိုင်ရှိတယ်’

‘... ..’

‘မလွယ်သေးလို့ ပေါ့၊ ညကျမှ အကျိုးအကြောင်း ပြန်ဆက်မယ်၊ အဆင်ပြေဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲဟာ စိတ်ရှည်မှ ပေါ့’

‘... ..’

‘မတွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒါပဲနော်။ ဂုဏ်မအားသေးလို့’

ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်နေရင်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေသည့် သူမကို ပြုံးပြကာ...

‘မင်းတစ်ယောက်တည်း လည်နေလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ လဲ မစားရသေးဘူးမို့လား၊ တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့...’

‘ဟင်...’

‘ထမင်း သွားစားမယ်လေ၊ ပြီးတော့ မင်းအကြောင်းတွေ ထမင်းစားရင်း ပြောပြပေါ့၊ တို့ က အရမ်းစိတ်ညစ်နေရင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေချင်တဲ့ အကျင့် ရှိတယ်၊ တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေတာပေါ့’

‘ပြီးတော့ သူမကို လှိုင်းသာယာထိ ပို့ပေးမှာ လားဟင်’

ဂုဏ်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ရယ်ဟဟ မျက်နှာလေးနှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ...

‘လှိုင်းသာယာထိတော့ ဘယ်ပို့နိုင်မလဲ၊ စိတ်ချပါ၊ လမ်းစရိတ်အလုံအလောက်နဲ့ သေချာရောက်သွားအောင် ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကားပေါ်တက်...’

‘ဂုဏ်ရယ် ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့ ကူညီနေတာ သူမ အရမ်းအားနာတာပဲ’

‘ဒါဆို ထမင်းမစားတော့ဘူးလား’

‘မစားရဲတော့ဘူး၊ လှိုင်သာယာရောက်အောင် ပို့ပေးရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပြီ၊ သွားတော့မယ်နော်’

သူမ ပုံစံလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံ ကြည့်လိုက်ပြီး ဂုဏ်က ကြည်လင်စွာ ပြုံး၏။

‘ဘာမှ မဆိုင်ပေမဲ့ သူမ တကယ် ရိုးသားမှန်းသိလို့ ကူညီခဲ့တာပါ။ ဒီလောက် ပိုက်ဆံလေးကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ လဲ မလိုဘူး၊ လာပါ ကျေးဇူးတင်ချင်နေရင် ထမင်းလိုက်စားလိုက်၊ တို့ အတွက် စကားပြောဖော် လိုအပ်နေလို့ ...’

သူမ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်မိသည် ။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ...။

အခန်း(၃)

‘တူမဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့ လား ကိုတိုး၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ရှင့်သမီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘မဟုတ်ပါဘူး စိုးရယ်...၊ ကောင်မလေးက ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖတဆိုလေးပါ။ သူ့အမေကလဲ မျက်လုံးမမြင်တဲ့ ဘဝနဲ့ တောင်းယက်၊ ဖျာယက်လုပ်ပြီး ဒီကလေးမလေးကို ပညတ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ရှာတာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ သူ့ခမျာ ဒုက္ခိတဆိုတော့ ဝမ်းစာပဲ ရှာနိုင်တာ၊ ဒီကောင်မလေး ပညာသင်စရိတ်အတွက်ကျတော့ နေတဲ့ ဝိုင်းလေးကို တတိတိခွဲရောင်းပြီး ချွေတာ ရင်းနှီးရတာပေါ့၊ သူမ ဘွဲ့ရပြီးမှ သူ့ခမျာ မီးစာကုန်ဆီခန်း ဖြစ်သွားခဲ့တာ’

‘အေးပေါ့၊ ဝိုင်းလေးခြံလေး ဖွဲ့ရောင်းလို့ လဲ ကုန်၊ မအေကလဲ သေတော့ အဲဒီအထုပ် ရှင့်ဆီ ရောက်လာတယ်ပေါ့’

ဒေါ်စိုးယုက မကြည်လင်ပါ...။

နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ကြတာမို့ သူမမှာ သားတစ်ယောက်ပါသလို ဦးတိုးနိုင်မှာ လဲ သမီးတစ်ယောက် ပါသည် ။

ပြောတုန်းကတော့ အဲဒီသမီးက အဆောင်မှာ ပဲ နေသလိုလို၊ ကုမ္ပဏီမှာ နေသလိုလိုနှင့်။ ပြီးတော့လည်း တစ်အိမ်တည်း အတူတူပဲ ဖြစ်ခဲ့

၏။

ဆိုတာက ကိုယ့်သားက ခပ်အေးအေး၊ သင်းရဲ့ သမီးက တကယ့် ဖက်ရှင်၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် တက်သစ်စ မော်ဒယ် အဆင်ပြေပါ့မလား...။

အခု နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရောက်လာဦးမည်။

‘ခက်ပါတယ်ကွာ...၊ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်မလာတာလဲ မသိဘူး’

‘ဒီနေ့ပါမလာလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ပါလာမယ်လို့ ဦးတက်ထွန်း သေချာ ဖုန်းဆက်ထားတာ၊ မနက်က တည်းက ရောက်လာရမယ့်ဟာ...၊ ဘာများ ဖြစ်နေလို့ ပါလိမ့်’

ရောက်မ လာလေ ကောင်းလေလို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောမိရင်း ဒေါ်စိုးယု မီးဖိုခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဦးတိုးနိုင် တယ်လီဖုန်းနားမှာ ရပ်နေရင်း ရွာကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ရမလား၊ ဒီတိုင်း စောင့်ကြည့်နေရမည်လား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

သူမရဲ့ မိခင်ဟာ ဦးတိုးနိုင်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲဆိုပေမဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိလည်း သိပ်မများ ခဲ့ကြတော့ အချစ်ဆုံး မောင်နှမတွေလို့ ပြောရင်လည်း ရသည် ။

ဒါကြောင့် သူမလေးကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မျက်လုံးကွယ်သွားသည့် ကာလကတည်းက စာရေး ပြောကြားထားခဲ့ကြတာကို သူလက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

သေဆုံးသွားခဲ့တာကိုတော့ ဦးတိုးနိုင် မသိခဲ့ပေ၊ သူမကို လွှတ်လိုက်

မည်ဟု ရွာက သူဌေး ဦးထွန်းလူ စာရေးတော့မှ သူ သိခဲ့ရပြီး ဖုန်း နံပါတ်ပါ လှမ်းပေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။

ခုကျမှ ဖုန်းဆက်မေးရမှာ ကို သူ နောက်တွန့်နေသည် ။ တကယ်လို့ သူမဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက် လာပြီးမှ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ တာမှန်လျှင် ဒီကိစ္စ အကျယ်တဝင့်ကြီး ဖြစ်သွားမှာ သေချာသည် ။

ဒါကို လိုက်ရှင်း၊ လိုက်ရှာတွေ ဖြစ် လာပြီဆို သဝန်တိုတတ်လွန်းသ ည့် ဇနီးသည် က ကျေနပ်တော့မှာ မဟုတ်၊ ဆွေမျိုးသံယောဇဉ်က ရှိနေ သည့်တိုင် ရှုပ်ထွေးလာမှာ ကိုတော့ သူ မဖြေရှင်းချင်ဘဲ ရှိကာ စိတ်ရှုပ် ထွေးစွာ ရပ်နေခဲ့မိ၏။

ည မိုးချုပ်ရင်တော့ တစ်ခုခုပုပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်မည်၊ သူမ ဘာမှ မဖြစ် လင် ရောက်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း စောင့်ကြည့်ဦးမည်ဆိုသည့် စိတ်နှင့် ပင့်သက်မောကို ရှိုက်မိသည် ။

အစ်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မိတယ် ဆိုရင် ခွင့်လအတ်ပါ ညီမ လေးရယ်...။

ကွယ်လွန်သူကို မှန်းမ တောင်းပန်၍ ...။

အခန်း(၄)

‘ဆွေထိုင်း’ ဆိုသည့်စကားလုံးကို မြင်လိုက်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ ဒီ နံးခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။ ။

‘ဆံပင်အလယ်ခွဲ လှိုင်းတွန်းသေးသေးနဲ့ ကုတ်လောက်ထိ ရှည်တယ် ၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ... အဲ... ကျန်တာ မသိ တော့ဘူး၊ ဒီလောက်ဆိုရင် သိသာထင်ရှားတဲ့ ပုံစံပဲ၊ မှတ်ထားနော်၊ ပြော ပြထားတာတွေကို လုံးဝ မမေ့နဲ့ ’

ဂုဏ်မှာ လိုက်တာတွေကို စိတ်ထဲမှာ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရွတ်ကြ ည့်ရင်း လှေကားထစ်ပေါ်ကို ပထမဆုံး ခြေချ၏။

‘အတုဆိုတာ အစစ်ထက် သာရတယ်၊ တို့ ရဲ့ စတိုင်မျိုး မဟုတ်ရင် တောင် မျက်နှာကို ဒီလို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ကျီးတိကြောင်တိ ပုံနဲ့ မ နေနဲ့ ၊ သူက ဟိုမေးဒီမေး လုပ်နေရင်လဲ အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောနိုင် အောင် စိတ်ကို တင်းထားပါ၊ ဒီလူနဲ့ က ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ရမှာ ၊ မင်းအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် တို့ က ကူညီမှာ ဆိုတာကို မမေ့နဲ့ ပေါ့... နော်...၊ ဂရုစိုက်ပေးပါ’

သူမ စားပွဲနံဘေးကို ရောက်လာတော့ စားပွဲခုံကို ပြူးပြကြည့်နေမိ သည်။ ။

ပြီးတော့ ဂုဏ်ကားရပ်ပြီး ဒီနေရာကို ညွှန်ပြခဲ့တာမို့ ကားဆီကို မျက်

လုံး ရောက်မိပြန်သည် ။ ဂုဏ် မရှိတော့ပါ။

‘အဲဒီတည့်တည့်မှာ ချိန်းထားတာ၊ သူ မရှိရင် စောင့်နေလိုက်’ တဲ့ ...
။ သူမ ဒီမှာ ပြီးလို့ ထွက်လာရင်တော့ ‘ဘယ်လိုသွား၊ ဘယ်ကိုချိုးတို့
ရောက်လာမယ်’ လို့ မှာ ထားတာ ရှိသည် ။ ဘယ်အချိန်ပြီးမှာ လဲ...။

ဦးလေးတို့ အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ကမှ ရောက်မှာ လဲ...၊ စိတ်က
ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်ကို တစ်စက္ကန့်မှာ အခေါက်တစ်သောင်းနှုန်းနဲ့
ပြေးလွှားနေခဲ့၏။

တကယ်ရောက်ရမယ့် အချိန်မှာ မရောက်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ဦးလေးတို့ အိမ်သားတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ...။ မတတ်
နိုင်ပါ။ ကိုယ်လည်း ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ မဟုတ်...။

‘ဟင်း...’

သက်ပြင်းလေးချပြီး ငုံ့လိုက်မိစဉ် စားပွဲမှာ လူတစ်ယောက်လာထိုင်
လိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ အပေါ်အုပ်မပါသော အနက်ရော
င် လျှာထိုး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည် ။

ဆံပင်ကို နောက်မှာ သားရေကွင်းနှင့် စုချည်ထားသဖြင့် နားသယ်
စပ်မှာ တချို့တလေ ပြိုကျနေသည့် ဆံစများ နှင့် ပုံစံက ယောက်ျားလား
မိန်းမလား ရုတ်တရက် ခွဲလို့ မရ...။

ဒါပေမဲ့ ခါးလျားရှည်နေတာ၊ ပခုံးစွန်းတွေ ကျယ်ပြန့်ကို ကြည့်ကာ
ယောက်ျားဖြစ်မှန်းလည်း သိသာသည် ။ မိန်းမလျှာလား...။

ထိုသူက မိန်းမယူကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေသဖြင့် လျှာထိုးကွယ်နေသည့်
မျက်နှာကို မမြင်ရပေ။ စားသောက်ဆိုင်ဆုတာ လူတိုင်း ဘယ်နေရာမ
ဆို ထိုင်ခွင့်ရှိသည် ။ ဒီလူက ဂုဏ်ပြောတဲ့ လူ ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်လိုလုပ်

သိမလဲ...။

ဖြူသော ခပ်သွယ်သွယ်လက်ချောင်းများမှာ လက်စွပ်တွေဝတ်ထားတာလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး... ပြီးတော့ ဝတ်ထားသည့် လယ်သာဂျက်ကန်အနက်ရောင်နှင့် ဆင်တူသော လက်ပတ်ကို တစ်ဖက်လက်မှာ ပတ်ထားသည်။ ပြောတဲ့ ထဲမှာ ဒါတွေ မပါပေ...။

ဆံပင်လှိုင်းတွန့်သေးသေးနှင့် ကုတ်ထောက်ကို အလယ်ခွဲ၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ဆိုတာကို...

‘မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ရှင်...’

သူ့မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ မော့လာသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ထူနက်သော မျက်ခုံးတွေကလဲ သိသာစွာ...။

‘ဟုတ်တယ်...၊ ဟုတ်တယ်...’

‘ဘာ...’

‘အဲ... ဟို...’

ရုတ်တရက် တုန်သွားတာကို ထိန်းမရလိုက်ပေ...၊ အလိုအလျောက် ပြူးကျယ်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည့် မျက်လုံးတွေကိုတော့ အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ကြိုးစားလိုက်ကာ...

‘သူမ... အဲ... ကျွန်မက ဂုဏ်မြင့်သူ’

‘ဘာ...’

သူ့ရဲ့ ဘာ... သံက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပဲ ပြောလိုက်တာကို သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူရှိန်းဖိန်း သွား၏။ ဂုဏ်ပြောတာတော့ ‘သူက တို့ ကို မသိဘူး’

’ တဲ့ ။ သူ့ပုံစံကတော့ သိနေသလိုပါလား။ ကယောင်ချောက်ချားစိတ်
တွေကို ထိန်းရင်း သူမ ခုံဆွဲပြီး ထိုင်လိုက်သည် ။

‘မင်းက... ဂုဏ်မြင့်သူ...’

ကမ္ဘာ မျက်လုံးတွေ သူမ မျက်နှာကနေ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ တစ်ပတ်
ဝေ့သွား၏။ ဆံပင်ဖားလျားချထားပေမဲ့ သူများ တွေလို ဖြောင့်တာ၊ ပျော့
တာတွေ မဟုတ်ဘဲ တွန့်တွန့်ကြေကြေ...။

တမင်လှအောင် လုပ်ထားတာမဟုတ်မှန်း မလှသည့်ဆံပင်တွေက
သက်သေခံနေ၏။ အရပ်ကလည်း မြင့်ပါတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင်
တော့ မဟုတ်ပါ။ ချောတယ်၊ လှတယ် ပြောမယ့်အစား ရုပ်တော့ မဆိုး
ပါဘူးလို့ ပြောသင့်တာကို...။

အန်ကယ်လ်တို့ ညွှန်းစာဖွဲ့တာတွေကို တွေးပြီး သူ ပြုံးမိသည် ။

‘မင်းက ငါ့ကို သိလား’

‘မသိ... သိတယ်’

ဘာဖြစ်လို့ စကားတွေ မှားနေတာလဲ မိသူ...၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်
တိုမိရင်း တံတွေးမျိုးချသည် ။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးစိစိဖြစ်
နေတာလဲ...။ မျက်လုံးတွေက စူးရဲပေါ်ပေမဲ့ ရယ်မြူးရိပ်သန်းနေတော့
မျက်လုံးချင်းဆုံတိုင်း ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်၏။

‘မကြောက်နဲ့ သူမ...၊ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်
ကုန်ရင်သာ လိမ်လည်မှုနဲ့ ညည်း ထောင်ထဲ ရောက်သွားနိုင်တယ်’

ထိန်းချုပ်နေရင်း ရင်တွေခုန်လာသည် ။ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ လွယ်လွယ်
လေး ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာ မှားပြီလား...။

‘မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဂုဏ်မြင့်သူ’

‘ဟင်...’

‘တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုပဲ၊ ဘာလဲ ရည်းစားနဲ့ ပက်ပင်းတိုး သွားမှာ စိုးလို့ လား’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူး’

ဒါကိုတော့ ပက်ခနဲ ပြော ဖြစ်၏။ သူမမှာ ရည်းစားမှ မရှိတာ၊ ဆံမြိတ်ပါးလေးတွေ ဖြန့်ခင်းနေသော နဖူးစပ်က မျက်ခုံးထူထူတွေကို ကြည့်ကာ ကမ္ဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၏။ မျက်နှာလေးက ဆိုးတော့ မဆိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပြုပြင်ခြယ်သထားတာ မရှိခဲ့ခြင်းက မော်ဒယ်ဂုဏ် မြင့်သူ ဆိုတာတော့ အံ့သြဖို့ တော့ ကောင်း၏။

‘ပြောစရာ ရှိရင် ပြောလေ၊ ကျွန်မတို့ ပြန်ရအောင်’

ကမ္ဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်မပြောဘဲ သူမကို စိုက်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ မချို့မချင် ပြုံး၍ ...

‘ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး၊ မင်း တစ်ခုခု မစားတော့ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း...’

သူမကို ဂုဏ် ကိုယ်တိုင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရင်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်စေခဲ့တာပါ။ သူမဟာ စားစရာ ငွေမရှိ၊ သွားစရာ မြေမရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့်...

‘မင်းမှာ အကျပ်အတည်းဖြစ်နေရင် အခု တို့ တွေ့တဲ့ ကိစ္စကို စိတ်ထဲထားမနေနဲ့ ၊ ဒါက လူကြီးတွေ စီစဉ်ချင်နေတာ၊ ရှေ့ဆက်တာ မဆက်တာက မင်းနဲ့ တို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်’

သူက ကုတ်ဒ်တစ်ဘူး လှမ်းမှာ ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

‘ဒါကို ယူပြီး မင်း ပြန်ချင်ပြန်လို့ ရပြီ’

‘ဘာလဲ... ဟင်...’

သူမ မျက်နှာ ဆီးရွက်လေးလောက် ငယ်ကျသွားသည် ထင်၏။ မျက်စိရှေ့ရောက်လာတာ ဘာဘူးလဲဆိုတာကို ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ။ ဂုဏ် ခိုင်းလိုက်သည့် အစီအစဉ်ထဲမှာ ဒီကိစ္စမပါ...။

‘မင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ဒါလဲ လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ၊ ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ တို့ က ပေးတာ၊ မင်းလဲ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း ယူသွားပေးရုံပဲ’

‘ဒီထဲမှာ လက်စွပ်လားဟင်’

သူမ မျက်နှာ နီရဲတက်လာတာကို သူကတော့ အေးတိအေးစက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို...’

‘ဘာလုပ်ဖို့ လဲ...၊ ရှင်နဲ့ ရှေ့ဆက်ဖို့ မလိုဘူးဆိုရင် ဒါကြီး ပေးယူနေဖို့ လဲ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြန်မယ်’

‘နေဦးလေ...’

‘အို... မကိုင်ပါနဲ့ ’

ချက်ချင်း လှည့်ပြေးတော့မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ကမ္ဘာ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ။ ခါးခါးသီးသီး လွှဲခါပစ်တာကျတော့ ခံပြင်းသွားကာ လက်ကိုဖိဆွဲ၍ ပြန်ထိုင်ဖြစ်အောင် မရအရ လုပ်

ပစ်လိုက်သည်။ ။

‘မင်း ဒါကို ယူသွားပါ။ ငါ ဒီကိုလာတာ မင်းကို တွေ့ဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေးဖို့ ...’

ဖိဆုပ်ခံလိုက်ရသည့်လက်က နာကျင်သွားသည် မို့ တစ်ဖက်နှင့်ဆုပ် ကိုင်ပွတ်သပ်ရင်း သူမ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့နေ၏။ ပြီးတော့ လက်စွပ်ဆိုသည့်ဘူးကို စိတ်ဆဲရင်း ပင်ပန်းသည့် မျက်ဝန်းလေးများ နှင့် ငေးကြည့်ကာ...

‘ဒါကြီးကြောင့် ကျွန်မတို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...၊ ဟိုလေ ကျွန်မတို့ ငြင်းကြမယ်ဆိုရင်...’

‘ပစ်စလတ်ခတ် ငြင်းပစ်လို့ ရတယ်၊ အခု တွေ့ကြတဲ့ တာဝန်ကိုက အဲဒါ...’

သူမ လက်စွပ်ဘူးကို ငေးနေဆဲ ဖြစ်ကာ ကမ္ဘာက သူမကို တစ်ချက် ကြည့်၍ ပြုံးသည် ။ ကုတ်ဒ်ဘူးကို သူဖွင့်နေတုန်း သူမ လက်တစ်ဖက် လက်စွပ်ဘူးလေးပေါ်ကို အသာလေး လှမ်းကိုင်ယူသွားကာ...

‘ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်’

‘အိုခေ...’

သူမထွက်သွားတော့ ဗေဒါရောင်ဘေးစင်းပါသော ဝတ်စုံလေးနှင့် ကျောပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ချသည် ။ မနေ့တစ်နေ့ကတော့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေမဲ့...။
